De Vista Alegre a Montilivi

A l´estiu del 1970, el Girona FC va passar a jugar a un estadi quatre vegades més gran que l´anterior

Un partit del Girona a Vista Alegre

Vista Alegre havia viscut gairebé 50 anys de futbol. Era el moment de canviar. A principis de la temporada 1967-68 la directiva del Girona FC va projectar la construcció d'un nou camp que, a més d'oferir quatre vegades més espai que l'estadi de Vista Alegre, seria patrimoni del club.

El somni es va fer realitat i a l'estiu de 1970 el club va poder oferir als aficionats tres jornades consecutives de futbol d'elit: el 14 d'agost, partit inaugural entre el Girona i el FC Barcelona (on van guanyar els barcelonins per 3-1) i el 15 i 16, la primera edició del trofeu Costa Brava.

Catorze anys després de la inauguració, el Girona FC va perdre patrimoni amb la municipalització de Montilivi, una solució d'emergència aprovada durant una assemblea tumultuosa. Els deutes sacsejaven l'entitat i es corria un seriós risc que al club es produís un buit de poder. Jordi Geli va deixar la presidència i Joan Mis el va succeir. La pilota, però, continuava rodant. Un any assenyalat va ser el 1980, amb la celebració dels 50 anys del Girona FC. Amb motiu de l´efemèride, Montilivi va veure desfilar aquell any els millors equips de l´Estat: la Reial Societat, el FC Barcelona i el Reial Madrid.

A la temporada 1981-82 els problemes econòmics eren greus, el deute global superava els 15 milions de pessetes i, esportivament, a l'equip li esperava una temporada plena d'obstacles que va acabar amb el descens a Regional Preferent, categoria en la qual només va jugar un any. Al Girona l'esperaven ara cinc temporades seguides a Tercera Divisió abans de celebrar un altre ascens, la temporada 1988- 89, a Segona Divisió B (l'any de Delfí Geli i amb Xavi Agustí d'entrenador). El club, però, continuava instal·lat en una crisi permanent. L'equip de Xavi Agustí semblava aliè i funcionava, especialment en la temporada 1991-92 quan el tercer lloc a la lliga de Segona B li va obrir de nou, per primera vegada en molt de temps, les portes de la Segona A. Ascens que no va aconseguir.

Les males sensacions van tornar al Girona FC. La temporada del 1993-94, l'equip va evitar pels pèls el descens, tant esportiu com burocràtic (els deutes als jugadors es van convertir en una amenaça real). El 1994-95, el Girona va defallir i a quatre jornades del final ja estava descendit matemàticament. Dues temporades després, l'equip va tocar fons amb el segon descens de tercera divisió de la seva història: aquest cop no va anar a Preferent, perquè feia uns anys que s'havia creat la Primera Catalana. Amb tres entrenadors diferents (Masferrer, Garcia Castany i Joan Riera) l'equip només va guanyar 6 dels 40 partits.

L'arribada de Pere Saguer a la presidència (1996-97) va frenar la tendència negativa del Girona, però hi havia un llarg camí per recórrer per treure el club de l'espiral negativa i recuperar, a poc a poc, la imatge i la credibilitat. Saguer, que ja havia estat president la temporada 1967-68, va evitar que el dèficit creixés. Les posteriors directives van tenir un paper complicat i van estar en tot moment pendents de trobar un equilibri econòmic i esportiu que feia molts anys que el Girona no aconseguia. La regeneració econòmica va esdevenir una prioritat, però també ho era abandonar el pou de la Primera Catalana.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/10/27/vista-alegre-montilivi/875744.html?utm_source=rss